

NRU.8361.475.2024

DECYZJA Nr 133 / 2024

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r., poz. 168) oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r., poz. 572)

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej

wymierza przedsiębiorcy H [REDAKTOWANO] P [REDAKTOWANO], prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: H [REDAKTOWANO] P [REDAKTOWANO], ul. [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO], NIP: [REDAKTOWANO], REGON: [REDAKTOWANO], karę pieniężną w wysokości 1000 zł (słownie: tysiąc złotych 00/100) z tytułu ujawnionego w toku kontroli niewykonania przez przedsiębiorcę obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r., poz. 168).

Uzasadnienie

W dniu 24.07.2024 r. Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej *Opolskim WIIH*, zawiadomił przedsiębiorcę H [REDAKTOWANO] P [REDAKTOWANO], prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: H [REDAKTOWANO] P [REDAKTOWANO], ul. [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO], zwanego dalej *Stroną*, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu i cenach towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

W dniach 08 i 12.08.2024 r., na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr NRU.475.2024 z dnia 08.08.2024 r., inspektorzy reprezentujący *Opolskiego WIIH*, przeprowadzili kontrolę w [REDAKTOWANO] zlokalizowanym w [REDAKTOWANO] przy ul. [REDAKTOWANO], w którym *Strona* prowadzi działalność gospodarczą.

Zgodnie z przedmiotowym zakresem kontroli inspektorzy ocenili przestrzeganie przez *Stronę* przepisów dotyczących prawidłowości uwidaczniania cen w oparciu o następujące akty prawne:

- ustawę z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 168), zwaną dalej *ustawą o informowaniu o cenach*;
- rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), zwane dalej *rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen*.

W wyniku przeprowadzonych czynności kontrolnych inspektorzy stwierdzili brak cennika uwidocznionego w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, zawierającego ceny za usługi wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usług, co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 *ustawy o informowaniu o cenach* w związku z § 10 ust. 1 i § 11 ust. 1 *rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen*.

Ponadto w toku czynności kontrolnych inspektorzy stwierdzili również brak wyłożonego (wywieszonego) w pokoju hotelowym cennika zawierającego ceny noclegu w hotelu, co narusza art. 4 ust. 1 *ustawy o informowaniu o cenach* w związku z § 9 ust.1 i 3 pkt 3 *rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen*.

Wskazane nieprawidłowości udokumentowane zostały w protokole kontroli (nr akt NRU.8361.475.2024), a także na wydrukach zdjęć dołączonych do akt sprawy.

Ujawnione w toku kontroli nieprawidłowości stanowią naruszenie art. 4 ust. 1 *ustawy o informowaniu o cenach* w związku z § 9 ust. 1 i 3 pkt 3, § 10 ust. 1, § 11 ust. 1 *rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen*.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 *ustawy o informowaniu o cenach* w miejscu sprzedaży detalicznej przedsiębiorca ma obowiązek uwidocznić cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Szczegółowe regulacje dotyczące uwidoczniania cen zawarte są w *rozporządzeniu w sprawie uwidaczniania cen*, i stanowią:

- § 9 ust.1 – Przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku;
- § 9 ust. 3 pkt 3 – Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1: wyklada lub wywiesza w każdym pokoju hotelowym katalog zawierający ceny noclegu, wyżywienia lub innych oferowanych usług;
- § 10 ust. 1 – Ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usług. Jeżeli jest to zgodne z praktyką obrotu, ze względu na rodzaj świadczonej usługi zamiast cen za usługę można podawać cenę jednostkową;
- § 11 ust. 1 – W miejscu świadczenia usług udostępnia się cennik w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.

W czasie kontroli *Strona* podjęła dobrowolne działania naprawcze i uzupełniła brakujące cenniki w trakcie czynności kontrolnych, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Wobec powyższego, odstąpiono od wydania decyzji zarządzającej niezwłoczne usunięcie nieprawidłowości na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r. poz. 312).

Mając na uwadze stwierdzone nieprawidłowości, *Opolski WIIH* uznał za zasadne wszczęcie postępowania administracyjnego w celu wymierzenia *Stronie* kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 *ustawy o informowaniu o cenach* z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 *ustawy o informowaniu o cenach*.

Pismem z dnia 17.09.2024 r. *Opolski WIIH* zawiadomił *Stronę* o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego oraz poinformował, iż na podstawie art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U z 2024 r. poz. 572), dalej *Kpa*, *Stronie* przysługuje prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Jednocześnie *Opolski WIIH* zwrócił się do *Strony* o przekazanie informacji dotyczącej wielkości osiągniętych obrotów i przychodu w roku podatkowym 2023. W odpowiedzi *Strona* przesłała Bilans – Sprawozdanie na dzień 31.12.2023 r., a także poinformowała o trudnej sytuacji w prowadzeniu działalności gospodarczej (hotelu) od czasów epidemii covid-19 oraz od wybuchu wojny na [REDAKTOWANE]. Ponadto *Strona* wskazała, iż na okres dwóch lat zmuszona była zaprzestać w prowadzenia hotelu ze względu na liczne anulacje pobytu. *Strona* zwróciła również uwagę na znaczny wzrost kosztów działalności i tym samym zmniejszeniem przychodów, rozważając zakończenie działalności gospodarczej w obiekcie.

Niezależnie od powyższego, informację w zakresie wielkości osiągniętych obrotów i przychodów w roku podatkowym 2023 *Opolski WIIH* uzyskał również od Naczelnika Urzędu Skarbowego [REDAKTOWANE].

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił i stwierdził, co następuje.

Strona prowadząc działalność gospodarczą, w [REDAKTOWANE] zlokalizowanym w [REDAKTOWANE] przy ul. [REDAKTOWANE] nie dopełniła obowiązków wynikających z *ustawy o informowaniu o cenach* i jest odpowiedzialna za brak uwidocznienia w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów cenników zawierających ceny za usługi wraz z dokładnym określeniem ich rodzaju i zakresu w kontrolowanej placówce.

Biorąc pod uwagę wyżej przedstawione ustalenia faktyczne i prawne *Opolski WIIH* uznał, iż *Strona* nie wykonała obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 *ustawy o informowaniu o cenach*, co stanowi podstawę do nałożenia kary pieniężnej z art. 6 ust. 1 *ustawy o informowaniu o cenach*.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, *Opolski WIIH* uwzględnił przesłanki ujęte w art. 6 ust. 3 *ustawy o informowaniu o cenach*, tj. stopień naruszenia obowiązków w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy,

w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody, wcześniejsze naruszenia oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków, a także wielkość jego obrotów i przychodu, a także sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

Oceniając **stopień naruszenia obowiązków** *Opolski WIIH* uznał, iż *Strona* jest odpowiedzialna za brak uwidocznienia w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów cenników zawierających ceny za usługi wraz z dokładnym określeniem ich rodzaju i zakresu w kontrolowanej placówce.

Oceniając charakter, wagę i skalę naruszenia *Opolski WIIH* uwzględnił stan faktyczny udokumentowany w aktach sprawy, zważył ilość stwierdzonych naruszeń oraz sposób niedopełnienia przez *Stronę* obowiązków wynikających z przepisów *ustawy o informowaniu o cenach*.

Cena jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości usługi wyrażonej w jednostkach pieniężnych. Konsument przed skorzystaniem z usługi powinien dysponować możliwie pełną informacją o niej wraz z dokładnym określeniem jej rodzaju i zakresu, jak również o jej cenie, której wysokość często jest decydująca przy podejmowaniu decyzji. Obowiązujące przepisy nakładają na przedsiębiorców prowadzących usługi hotelarskie obowiązek uwidocznienia obowiązujących cenników w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, jak również w każdym pokoju hotelowym. Brak powyższych informacji uniemożliwia konsumentom świadomy wybór. *Strona* swoim zachowaniem naruszyła interes konsumentów w zakresie ich prawa do jednoznacznej informacji, a tym samym jej działania mogły stanowić zagrożenie dla interesów majątkowych konsumentów.

Waga i skala naruszenia są znaczne, ponieważ brak cenników spowodował, iż cena usługi, jej rodzaj i zakres były niejednoznaczne oraz budzące wątpliwości konsumentów, co do tego jaką cenę faktycznie zapłacą za określoną usługę. Natomiast czas trwania naruszenia *Opolski WIIH* ustalił na dzień rozpoczęcia czynności kontrolnych.

Kolejną przesłanką wpływającą na wymiar kary jest **dotychczasowa działalność przedsiębiorcy**. Powyższe kryterium wymaga dostosowania sankcji do konkretnego przedsiębiorcy oraz uwzględnienia dotychczasowej historii kontroli w zakresie wypełnienia

obowiązków wynikających z *ustawy o informowaniu o cenach*. Dokonując analizy przedmiotowej przesłanki *Opolski WIIH* uznał, że przebieg dotychczasowej działalności *Strony* nie stanowi okoliczności zaostrzającej, gdyż jest to pierwszy stwierdzony przypadek niewykonania przez *Stronę* obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 *ustawy o informowaniu o cenach*. *Opolski WIIH* zważył także, że w czasie kontroli zostały podjęte natychmiastowe dobrowolne działania naprawcze.

Wielkość obrotów i przychodu stanowi przesłankę określającą pozycję przedsiębiorcy na rynku i pozwala na dostosowanie wymiaru kary do jego możliwości, przyczyniając się do osiągnięcia funkcji prewencyjnej zastosowanej sankcji. *Opolski WIIH* przesłankę wielkości obrotów i przychodu ocenił na podstawie informacji przesłanej od *Strony* pismem z dnia 24.09.2024 r. oraz od Naczelnika Urzędu Skarbowego [REDACTED].

Oceniając przesłankę dot. sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych *Opolski WIIH* uznał, że nie jest ona spełniona, ponieważ przeprowadzona kontrola nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych, tj. działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze prowadzonej przez przedsiębiorcę.

Podkreślenia wymaga fakt, że kara pieniężna powinna być skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca. Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Wymierzona kara powinna być proporcjonalna, to znaczy właściwa do osiągnięcia zakładanego celu jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen, cen jednostkowych. Sankcja nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinującą - represyjną, powinna być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wszystkie te cele powinny być łącznie uwzględnione.

W toku postępowania administracyjnego *Opolski WIIH* ocenił również przesłanki do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wskazane w art. 189f § 1 pkt 1 i pkt 2 *Kpa*. Zgodnie z ww. przepisem organ administracji publicznej odstępuje od nałożenia kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, przy wystąpieniu jednej z przesłanek:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Należy podkreślić, że w przypadku pierwszej przesłanki obydwaj warunki powinny być spełnione kumulatywnie, czyli jedynie znikoma waga naruszenia wraz z zaprzestaniem działań niezgodnych z prawem może być podstawą do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Zaistnienie jednego z powyższych warunków jest niewystarczające. Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy *Opolski WIIH* uznał, iż nie ma podstaw, aby stwierdzone nieprawidłowości uznać za znikome naruszenie prawa, ponieważ w miejscu usługi stwierdzono brak cenników zarówno na recepcji, jak i w pokojach hotelowych. Wagi naruszenia nie sposób uznać za znikomą, ponieważ konsumenci pozbawieni zostali wymaganych ustawowo informacji, które powinny zostać uwidocznione w cenniku usług. Dlatego też mimo podjęcia działań dobrowolnych przez *Stronę* i uwidocznienia informacji cenowych zgodnie z obowiązującymi przepisami, *Opolski WIIH* nie znalazł podstaw aby odstąpić od ukarania na podstawie tej przesłanki, ponieważ w sprawie nie zaistniało kumulatywne spełnienie ww. warunków.

W przedmiotowej sprawie brak jest ponadto podstaw do zastosowania art. 189f §1 pkt 2 *Kpa*. *Opolski WIIH* stwierdził, że na *Stronę* nie była uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna za to samo zachowanie lub aby *Strona* została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniła cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Podkreślenia wymaga fakt, że naruszenia *ustawy o informowaniu o cenach* kwalifikowane są jako czyny o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone są karą pieniężną określoną w art. 6 *ustawy o informowaniu o cenach*. Postępowania w tym zakresie mogą być prowadzone wyłącznie przez organy Inspekcji Handlowej. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym *Opolskiemu WIIH* nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 *Kpa* nie mają w niniejszej sprawie zastosowania.

Brak jest także podstaw do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 *Kpa*, w myśl którego w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć *Stronie* termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W ocenie tutejszego organu Inspekcji odstąpienie od nałożenia kary na tej podstawie byłoby niecelowe, ponieważ okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej, gdyż *Strona* nie dopełniła

obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 *ustawy o informowaniu o cenach*. Podkreślić należy, iż cennik musi być prawidłowo uwidoczniony przez przedsiębiorcę w momencie oferowania danej usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o skorzystaniu z niej. Wobec powyższego charakter naruszeń, jakich dopuściła się *Strona*, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa, a w konsekwencji brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 *Kpa*.

Biorąc pod uwagę powyższe, zgodnie z art. 6 ust. 1 *ustawy o informowaniu o cenach*, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

Po ocenie opisanych wyżej przesłanek *Opolski WIH* postanowił wymierzyć *Stronie* karę pieniężną w wysokości 1000 zł. Uwzględniając poziom szkody grożącej potencjalnym nabywcom, zakres naruszenia oraz działania podjęte przez *Stronę* w celu wyeliminowania nieprawidłowości, *Opolski WIH* uznał, iż kara pieniężna w kwocie określonej w sentencji decyzji mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach, jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, a także spełni swoją funkcję prewencyjną.

Na podstawie art. 7 ust. 1 i 3 *ustawy o informowaniu o cenach* karę pieniężną stanowiącą dochód budżetu państwa przedsiębiorca uiszcza na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu numer **39 1010 1401 0013 4222 3100 0000** NBP Oddział Okręgowy Opole, w terminie **7 dni** od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary pieniężnej stała się ostateczna.

Opolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej

Aneta Rabczewska

Opolski Wojewódzki
Inspektor Inspekcji Handlowej

Pouczenie:

1. Na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r. poz. 572) od niniejszej decyzji przysługuje *Stronie* odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, Plac Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, za pośrednictwem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, ul. Mickiewicza 1, 45-367 Opole, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

2. Na podstawie art. 130 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r. poz. 572) wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.
3. Zgodnie z art. 16 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r. poz. 572) decyzja ostateczna to decyzja, od której nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji.
4. Zgodnie z art. 127a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r. poz. 572) w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania *Strona* może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez *Stronę*, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, iż podlega natychmiastowemu wykonaniu, a *Stronie* nie przysługuje prawo wniesienia odwołania ani skargi do sądu administracyjnego.
5. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 168) do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 2383, z późn. zm.).
6. Kara pieniężna niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 2383, z późn. zm.), od której naliczane są odsetki za zwłokę na podstawie art. 53 § 1 ww. ustawy.

Otrzymują:

H P
[redacted]
[redacted]

2. Wyd. BA
3. aa

AG/AD